

Novine prihajajo vsake nedelje. Cena: doma na skupni naslov 25 D., na posameznega 30 D., v Ameriko štiri dolare. Amerikanci dobijo za to ceno brezplačno i Marijin List pa Kalendar Srca Jezusovoga, domači naročniki pa kalendar za polovično ceno. Naročajo i plačajo se na upravnisti v Crenšovcih, Prekmurje. Uredništvo je v M. Soboti.

Izdajateo: Klekl Jožef, vp. pleb. nar. poslanec.

NOVINE

'Glasilo Slovenske krajine'

Oglase sprejema uredništvo, upravnistvo i tiskarna. Cena oglasov: cm² 75 par; 1/4 strani dobi 20%, 1/2 strani 25% i cela stran 30% popusta za edno objavo. Cena malih oglasov je: do dvajsetipet reči 5 Din, više od vsake reči pol D. Med tekstom cm² 1, 50 D., v Poslanom 2:50 D. Takso za oglase plača uprava i da za vse oglase od 5% do 50% popusta.

Rokopisi se ne vračajo

IZJAVA.

Slovensko, katoliško, akademsko društvo „Zavednost“ v Prekmurju, zbrano na rednem občnem zboru v Murski Soboti, dne 30. avgusta 1927. izjavlja glede ponovnega okrnjenja sobočke gimnazije sledeče:

Naša krajina potrebuje nujno popolno osemrazredno gimnazijo, in to iz silno važnih kulturnih, gospodarskih in političnih razlogov, kar je ob različnih prilikah dovolj jasno in odločno povedalo naše ljudstvo po svojih zastopnikih na pristojnih mestih.

Pooblaščenji zastopniki našega ljudstva so poudarili, da nam je celo madjarska država ponujala ob prevratu za naših sto tisoč ljudi poleg široke autonomije tudi popolno osemrazredno slovensko gimnazijo v Soboti in to kljub temu, da je za našo krajino že obstojala gimnazija v St. Gothardu. Poudarili so važnost slovenske gimnazije v naši krajini tudi z ozirom na to, ker naše ljudstvo že dokaj časa ni imelo nobenih slovenskih šol. Pokazali so na vedno večje število upisanih učencev, na obmejnost naše zemlje, kjer čakajo pereča socialna vprašanja edino na domačo inteligenco.

Odgovor vsem tem argumentom vidimo v vsakoletnem, skoraj sistematičnem krnjenju razvijajoče se gimnazije. Ne samo, da Belgrad ne nudi posebnega razumevanja za naš zavod, ampak celo doma s prstom kažejo na to gimnazijo, kot na edino nepotrebno srednjo šolo v vsej Sloveniji. In kakor je eden izmed voditeljev slovenske politike imenoma povedal na javnem shodu, niso niti osebe, ki imajo vodstvo gimnazije v svojih rokah, njeni največji prijatelji.

In danes je v naši krajini na vodilnih mestih še mnogo ljudi, ki se čutijo na tej zemlji, kakor v Sibiriji in niso zadovoljni ne z njega ljudstvom, ne z blagoslovom, ki ga donša ta zemlja. Ravno tem pa hočemo mi iz srca v prvi vrsti pomagati in jih nadomestiti s svojimi domačimi ljudmi. A mi potrebujemo za to svojo gimnazijo! Če se gimnaziji v Kočevju in Ptuj borita za dovoljno število učencev, novemo da naša gimnazija ima in bo imela vedno potrebno število domačega dijaštva. Odločno smo pa proti temu, da se preseli naša gimnazija čez Muro, ker ti nameni niso čisti in nas globoko žalijo.

Zato se »Zavednost« pridružuje zadnji, ostri in odločilni borbi svojega ljudstva za neokrnjeno popolno osemrazredno gimnazijo v Murski Soboti.

Dajte nam samim naš sibirski kruh in nikoli ne bo slišal svet o njem, da je netečen!

Murska Sobota, dne 30. avgusta 1927.

Slovensko kat. akad. društvo „Zavednost“ v Prekmurju.

Predsednik:
FRANC BAJLEC,
cand. iuris.

Tajnik:
JOSIP KÜZMA,
stud. theol.

V Belgrad.

Našiva poslanca gg. Klekl i Jerič sta odpotovala v ponedlek 3. oktobra v Belgrad. Nesla sta sebov nešteto molb i prošenj našega ljudstva, kak tudi odločno no volo pomagati prebivalcom naše krajine. Ne sta kričala doma, ka vse napravita zdaj v Belgradi pa kakša nebesa nam spravita na toj nevolnoj zemli, nego pregledala sta natenko vse naše potreščine i nevole, ka je bilo silnoga, na to sta brzojavno opomenola Belgrad, drugo pa zdaj osebno opravita. Razmi se, da na prvom mestu mata tudi odločno zahtevo po našoj osemrazrednoj gimnaziji. Našiva poslanca ideta v Belgrad delat, mi pa doma pokažimo, da znamo za vsakšo prošnjó, štero sta njeva od-

nesla v Belgrad pa tudi zahtevamo, da vlada upošteva vsakšo našo popolnom opravičeno želo.

Domačini — gde ste?

Že dvakrat so nam zaprli višje razrede naše gimnazije v Soboti i vsa Slovenska Krajina se je zdignola i dosegnola, da so se razredi odprli. Letos pa sta bila ukinjena V. i VII. razred, tak da bi naša gimnazija ostala samo štirirazredna! Znova je šlo više 39 dijakov iz Krajine. I ka ste včinoli tam doma, da bi se nam zasigurala popuna gimnazija i da se zapretiva razreda odpreta? Zvün našiva narodniva poslanca se je ni eden domačin ne geno — kelko nam je znano!

Tak mi svoje gimnazije nigar nemo meli! Ti moramo pribiti sledeče: 1) Vsaki pravi domačin mora biti osvedočevi, da nam je sob. gimnazija krvavo potrebna — što ne razmi, ne je naš!

2.) Včasi naj naši ljudje včinijo, ka je njüva dužnost i v njüvoj moči, da se nam zagotovi popuna gimnazija. Trbe včiniti vse potrebno pri oblasti v Maribori i v Belgradi!

3.) Ne vala skimavati, liki zahtevati svoje pravice. Znajte, da je gimnazija ne samo zadeva dijakov i njüvi starišov, liki tudi vse krajine!

Što more razmiti, naj razmi. Domačini, zgente se!

V imeni pregnani dijakov:

maturant v Ljubljani.

Samouprave.

Naša država je po ustavi razdeljena v posebne krajine, štere nosijo svoje uradno ime oblast. Edna takša oblast ma tudi svoje oblastne poslance kak sami dobro znamo zato ka je ešče nej dugo gda so se vršile volitve v oblastno skupščino. Vsi znamo, da ma vsaka država v svoji mejaj mnogo krajine, štere se ločijo edna od druge tak po prebivalcaj kak po zemli i njenoj obliki i rodovitnosti ali pa po podnebj. Zato pa tudi vsakša pametna država na to dobro pazi, gda izdave kakše odredbe za celo državo, da ne paše vsaka odredba za vse krajine ednako, nego da mora za tisto krajino, za štero odredba izdana za celo državo nikak ne paše, izdati kakšo drugo zapoved. Či na priliko naša država izda zapoved, da se mora zemelska dača odmeriti po katastri, te to nemre valati za krajine v južnoj Srbiji, gde ešče dnesden nemajo katastra, nego morajo odmeriti tam dačo na kákši drugi način, dokeč nede mela tista krajina katastra. Je pa ešče sto pa sto takši prilik v našoj državi gde bi se morale za razne krajine za isto zadevo različne zapovedi izdati.

Naša stranka je zahtevala prle kak se je izglasala vidovdanska ustava, naj se naša država razdeli v autonomije. Naj bi bile posamezne krajine, štere tak po jeziki, kak po zemelskoj obliki tvorijo edno celino, združene, i bi mele svojo vlado i ta vlada bi vrejüvala vse reči štere bi se nanašale samo na to krajino. Esi bi spadalo šolstvo, bolnišnice, ceste, agrarna pitanja pa nikelko tudi dača i podobno. Pod glavno vlado za vso državo v

Belgradi bi pa prišlo pošta, vojaska, železnice, državne finance, zvünešnja politika i drugo, ka zadeva vso državo.

Liki to pametno stališče naše stranke je bilo s pomočjov naši demokratov zavrženo i država je dnes razdeljena ne tak, kak bi bilo za posamezne krajine prav, da bi ostale vküp. nego tak, kak so to mislili naši demokratje, da bo pri volitvaj za nje bogše.

Tak je razdeljena dnes naša država na oblasti ali samouprave, štere v toj formi, kak so si je demokrati z drugimi centralističnimi strankami zamislili, nemrejo nikaj napraviti. Zato so bili pozvani pred kratkim predsedniki tej oblastni odborov v Belgrad na posebno konferenco, štera je trajala tri dni, in na toj konferenci so bili vsi edini, da se mora pri razdelitvi naše države na oblasti mnogo spremeniti.

Dosta vredno je pa pri tom to, da se spreminja vse tak kak je štela naša stranka. Več oblasti se združiti tak, da bo cela krajina, štera vküp spada, tvorila samo edno oblast. Te oblasti ali autonomne pokrajine prevzemejo v svoje roke večino poslov od ministrstev za javna dela, kmetijstvo, zdravstvo i socialno skrbstvo. S tem pa ostane tudi velki del penez v rokaj pokrajinske oblasti mesto, da bi tej penezi odišli v Belgrad, pa bi je mogli te od tam nazaj prositi. To je posebno važno za Slovenijo. Pri osrednjoj vladi v Belgradi bi pa ostali posli finance, zvünešnje politike, pošte, železnice i vojaštvo.

Tak vidimo, da tudi v našoj državi počasi zmaguje politika zdrave pameti i poštenja.

Siromačeki.

V našoj krajini je malo pred volitvami začno izhajati eden novi listič, šteri si je na svoje čelo zapisao blestéče ime: „Kmečka moč“. Tej ljudje namreč mislijo, da je pri nja ešče izdak telko lejkoverni ljudi kak med hrvatskimi kmeti, šterim mora nikak samo od kakše kmečke republike ali kmečkoga casarstva gučati. pa bodo vsi za njim šli. Zato so pa tej ljudje, šteri našega poštenoga kmeta ravno telko poznajo kak reca žepno vüro, mislili, da se zdaj naši kmetje vsi na to lepo ime zgrabijo kak mühé na keleči papér. Oni mislijo, da mi zatoga volo, či oni malo sladko, milo, lepo napišejo, da ščejo samo lübezen širiti med nami, pa nam lepo pripovedavati kak ftičice spevlejo pa kak rožice cvetejo, da mi za toga

voló li nikak nevejmo, kakše name-ne majo tej lúdje pa što stoji za njimi.

Zdaj so se tej siromačeki že postavili na visiko predganico pa od tam doli tak z ednoga kraja kažejo na nas pa na naše poslance pa včijo tak edne kak druge, ka mora človek napraviti či šče da v jeseni več nede zelja na njivi. To so vam znate velke modrije, štere nas ščejo tej lúdje navčiti.

Našiva dva akademika, šteriva sta na edno javno pitanje dala javen pa pameten odgovor, si nemrejo več iz guta potegnóti. Že so požerali na to piskre, tikvi, zaveči boben, pa na konci ešče — Bog njim bojdí smileni — sam smrten grej, pa jiva itak majo v guti.

Vej njim zato nikaj božnoga ne želemo, liki straj smo, či bodo preveč kaj takšega vsefele požerali, da se na zadnje znajo — zadaviti.

Dr. Janez Ev. Krek.

Slovenci smo nej velki narod, lejko smo pa ponosni na svoje velke može. Deset let je tomi, gda se je preselo v večnost velki apoštol vsej Slovincov, būo je to dr. Krek, šteri je mro 8. oktobra leta 1917, gda je strašna bojna najbolje težila naša prsa. Sin, poštenega, dobroga veškoga vučitelja, je šou v šole, se posveto oltari, postao profesor na bogoslovji, na zadnje pa izvoljeni od svojega ljudstva za državnoga poslanca v bečkom parlamentu. Znao je, da je izišao iz ljudstva pa da je sveta dužnost vsakšega pravoga, poštenoga, izšolanoga moža, da s svojov vučenostjov pomaga svojemi ljudstvi.

Da je slovenski narod dnes na tak visikoj stubi kulturnoga in gospodarskoga razvoja, se ma v velkoj meri zahvaliti dr. Kreki. Što bi mogao naštetí vse posojilnice po Kranjskom, Štajerskom pa tudi Primorskem pa Koroškom, štere je on nastavo samo zato, naj se siromaško ljudstvo reši dugov pa visoki interesev (procentov). Jezero pa jezero kmečki ludi

Velika novost.

Vsaki zna, ka je 15. oktobra na Trezinje največše senje v Murskoj Soboti. Što je že gda na tom senji bio, je vido, kak strašno dosta lüstva spride od vseh krajev. Nego kak de letos je ešče nikdar ne bilo. Zakaj? Zato ka de na te den že vsaki lejko vido glavne dobitke loterije Martinišča. Tej so: automobil. kola, šivalni mašin, biciklin, slamoreznica. Postavljeni bodo na najbolje priičnom kraji placa. Na konci ešče povemo, ka de žrebanje na drugo nedelo novembra pop. ob 1 vóri.

je dobilo iz tej posojilnic za mali procent pomoč i tak rešilo svoje siromaško zaduženo imanje pred odajov. Lepo je tudi število najrazličnejših zadrug, štere je ustanovo dr. Krek. Siromašno kmečko ljudstvo je svoje pridelke s pomočjov nakupnih konsumnih, mlekarskih, živinorejskih i podobnih zadrug na lejki način spravilo v peneze poleg toga pa po tej zadrugah svoje potrebščine dosta falej kupilo kak pri najrazličnejši dobička želni trgovcaj.

Dr. Krek je būo oča siromaški ludi. Kmetje, delavci, obrtniki, vsi so se obračali v svoji nevolaj k njemu. Z dobrotov i milinav je vračo doma rane svojemi ljudstvi, v parlamentu pa z odločnov rečjov zahtevao pravice svojega naroda.

Būo je za svojega življenja ljublenec slovenskoga ljudstva, zagovornik njegovih pravic, dnes pa vzor slovenskoj inteligenci in slovenskomi dijaštvi.

Slovenska Krajina.

— Veliki župan mariborske oblasti g. dr. Schaubach je 2. toga meseca nastopo 14 dnevni dopust. Za časa dopusta ga nadomešča dvorni svetnik g. dr. Stare.

— V mariborsko bogoslovje sta vstopila našiva abiturienta g. Bejek Janez iz Kroga i g. Küzma Jožef iz

Bogojine. Oba sta študirala prva leta v domačoj sobočkoj gimnaziji, dokončala pa sta svoje šole v Ljubljani. Drugiva dva abiturienta g. Ferenčič iz Kroga i Horvat Franc iz Turnišča pa ideta v Ljubljano na vseučilišče. Naj spremla vse naše dijake na njúvi težki potaj milost boža, da bodo zadovolni s svojim stanom, šteroga so si izvolili i hasnili svojemi ljudstvi z znanjom, šteroga so si v šolaj pridobili.

— Delavci pozor! V Maribori rabi neko podjetje 25 delavcov za kanale kopati; plača od 3—4.25 Din na vóro. Dela se od 6—6 vóre. Stanovanje je tam preskrbljeno. Što šče iti, naj se zglati na posredovalnici dela v M. Soboti (poleg špitála).

— Na deset dnevne orožne vaje so bili pozvani 5. toga meseca rezervni oficirji gimnazijski ravnatel g. Vagaja, sodnik g. Dr. Farkaš, odvetnik g. Dr. Goljevšek in trgovec g. Cvetič; vsi iz Sobote.

— Vojni spomeniki so postavljajo dnesden po celoj domovini v spomin tistim, šteri so dali za svoje domače, ka so mogli dati najdragše, to je svoje življenje. Ti spomeniki so nad vse različni. Poleg raznovrstni stebrov i napisov pa vidimo včasí jako zanimive pa tudi hasnovite spomenike. V ednom mestu je občina potrebuvala zdravo pitno vodo, pa so

napravili velki vodovod za celo občinu pa to je obenem tudi spomin na vse vojake tiste občine, šteri so v bojni spadnoli. V drugom mestu so zozidali sirotišnico kak vojni spomenik. Nikaj posebnoga bo tudi spomenik čerensovske fare vojakom, šteri so preminoli v bojni. To bota v cerkvi dvej posodi za blagoslovljeno vodo i vsakšo to posodo bo držao eden vojak, poleg bo pa napis vsej pokojni vojakov čerensovske fare. Vse to bo iz mramora izklesano. Za delo se zavzemata domači g. plebanoš i kaplan, vsa fara je pa zadovolna s tov mislijov.

— Ogenj v Rakičani. V tork proti večeri so nenadoma začnole goreti Pertocijove štale v Rakičani. Nesreča nigdar ne počivle. Skrbni vert si je ravno vse svoje pridelke spravilo pod streho, zdaj njemu je pa nesmileno perun vse vničo. Pri štalaí je pogorela streha, vničeno je pa vse seno kak tudi jesensko silje, štero je bilo ravno domo zvoženo. Kak je nastanola nesreča ešče nišče neve, močče bi bila deca. V kratkom časi je pri toj hiši zdaj že ob tretjim gorelo.

— Dr. Krek, šteroga se v denišni novinaj spominjamo, je za časa svojega delovanja tudi mnogo mislo na našo Krajino. Znao je, da tu prebivle najstarejša korenina Slovincov, pa gda se vsi Slovinci združimo v ednoj državi, te se na nas nesmi pozabiti. V tistom časi smo nej bili deležni njegovih dobrot, širi se pa duh njegov dnes med nas, gda se je spunila njegova srčna žela, da je tudi naša Krajina združena z zemlov prek Müre. Naša srčna žela pa je, da bi skoro zasijalo tisto zlato sunce, gda bomo združeni vsi Slovinci v ednoj državi tak tisti, šteri so zdaj pod Italijov, ali Avstrijov kak tudi tisti rabski Slovinci, šteri ešče dnes morajo priznavati za svojega gospodara tühinca — voga.

— Istinsko lepo. Zvedili smo, ka se poništernih vesnicaj dekliné pripravljajo, da spravijo dosta vsefele reči vküp za dobitke v loteriji »Martinišča«. Edne bodo spekle torte, dru-

Mihael Mihajlovič Fujsov.

Prve rože.

Drúgo poglavje: »Lepa si . . .«

»Kelko let si že star?« ga je pitala ona.

»V-osemnastom«, je dešno na tío. »Sedemnajst pa pou je popravilao i jo šteo poglednoti od strani.

»Jez sam pa osemnajst«, je pravila sama od sebe. In te jo je pogledno za hip. Nikaj je nej pravila »tistim preštimanjem: češ, vej si šče dejte. Mirno, samo, da označi: telko pa telko. In so se srečaré njeva oči in vztrepetala je v njem mlada duša, da je njemu je klono pogled kak v svetom strahi.

Mrak se je razlegno od Müre do bregov, samo na gorah je ešče plaval zarja i nebo je šče rdelo. Troje ftic se je vzelo od niked i jadralo nad poljem. Franci si je naložo rasoje pa grablje na rame.

»Ceker bom jaz nesla.« Oblačila se je pomali, si privezala predpasnik, si počesala lepe kostanjeve vlase i nato si je privezala robec.

»Pogledni, če mi dobro stoji.« Obrnola se je proti njemu.

»Dobro«, je dešno. Glasno se je zasmejala.

»Vej šče pogledno nesi. Ka se bojiš? Ka sam nej lepa, ka mi ne vüpaš poglednoti v oči?«

»Lepa si . . .« Lehko, da nej čüla, zakaj bole je srce gučalo i vüstnice so le drgetale. Njen obraz je barvala večerna zarja ga lepo senčila v očeh, globoko skriti je odsevalo večerno nebo. Po senožeti so stali navilje v redi kak soldacije dremali zaspáno. Od ceste jih je ločila kukorca, temna i velka.

»Šče vütro bova süšila,« je dejala.

»Šče vütro . . .«

»Ali je nej lepo süšiti?«

»Lepo je . . .«

»Hodiva.« Vzela je ceker na roko, na ramo pa edne grablje in sta šla. Rosa je že mehčila travo i hladilá noge.

»Pred menov stopli! Vej si nej več dete, ka bi za menov klepao.« Stopo je pred njo i kak da šče čüje njen glas: — Vej si nej več dete. Če ona tak pravi, te je nej več. Detinstvo se konča s šolo, tam dale je dečko. Z vsakšim mesecom postajaš bole dečko. Prišla sta na cesto. Ona se je na pou obrnola nazaj. Za njima je šou vogrin s torbo na rami.

»Paščiva se, ka naj te vogrin ne doide!«

»Čakaj, Mariška!« je kričeo oni odzaja, gda jo je spoznao. »Ka mošli vküp.« Ona pa, kak da ne bi čüla, šče bole se je paščila. »Daleč ne de šo«, si je zgučala. »Tam vodi med njivami pot k njüvoj hiši.« Ali za nekaj časa je bio že poleg njiva.

»Jó estét«, se je poklanjao. »Ka si nej čüla, ka sam te zvao. Mislo sam, ka sama rada neščeš čüti.«

»Zvao si? Tak se mi je vidilo, pa sam si pali mislila, ka nej. Kama si hodo?«

»Mleo sam pri mlini.«

»Si semleo?«

»Sam.« Hodo je poleg nje i jo vsikdar gledao.

»Ste meli kaj pomelajk?«

»Dve ste bili. Marjankina, pa šče nikša druga.«

»Te si pa ti meo srečo«, je djala i našolila čobe.

»Kak misliš to?« je pitao. Nikaj časa je tío bila.

»Tak . . . ar je Marjankina tam bila . . . Pravijo, ka jo boš v jesen jemao . . .«

»Što to pravi? — In ti vörvleš? Mariška?« Bio je že razdražen i se je razžatostio na nagloma. »In ti vörvleš.«

»Če pa tak gučijo, te de že isti-

na . . .« Šteo njoj je poglednoti v oči pa se je tisti hip obrnola vkraj.

»Kie ez a gyerek (čidi je te dečak)?« je pitao vogrski.

»Ez az én szerezöm«, se je smejala. »Nálunk szolgál (pri nas slüži).«

»Naj ide dale«, je velo šče vogrski. »Ti pa malo počakaj, ka ti nekaj povem.« Prijao jo je za roko i jo šteo vstaviti.

»Nej zdaj, drugoč, kesno je že. Drugoč mi vse lahko poveš.« Iztrgala se je iz njegovih rok in stopila k Franciji.

»Zbogom! — Vej ideš tak tü vdiljek.«

»Mariška . . .« je šče vzdihno.

»Isten veled!« Šče je stao i gledao, ona pa se je smejala da je zvenelo v hladen zrak. Obrno se je i odišeo med kukarcov.

»Vej sam njemu lepo povedala, naj me püsti v miri. Pa si ne da dopovedati, te se njemu pa smejim. Ednok se že navoli i bo prišeo do spoznanja.

Franci pa je šo hvaležno ob njoj. Sam Bog zna, zakaj je občüto nekšo hvaležnost do nje, nekši ponos i zadovoljnoščo. Ona, vsa lepa i mlada, odklanja drugé. Zakaj to dela? Nekši

ge vrtanike, edne dajo goske, rece, Jaboka, orehe itd. Mi iskreno pozdravljamo takše delo. Veselilo bi nas pa ešče bole, če bi se po vsej faraj zbrale vrle deklinacije pa tudi tak delale. Na želo ništernih deklin bomo na dobitke dali imena tistih, štere se zato trdijo. Le na delo časa je malo. Dne 13. novembra, to je na drugo nedelo v meseci du žrebanje. Dobi se tudi lepa snehinska oprava brezi venca. Jesen je tu fanšček je ne daleč.

— **Posredovalnica za delo v Soboti.** Že davno odpravljena pa jako potrebna posredovalnica se je na vnože prošnje znova odprla v Soboti pri špitali v prostoraj „Kmečke posojilnice“. Vsi, ki bi radi dobili kakšokoli službo ali delo, naj se obrnejo na to posredovalnico, štera njim brezplačno poišče potreben služ ali da primeren tanač. Ravno tak se naj obračajo na to posredovalnico osebe, štere želejo dobiti kakše delavne moči, bodi hlapce, dekle, inaše, detiče ali polske delavce. Zglasi se lejko vsakši ustmeno ali pismeno.

— **Na Martinišče so darovali v dinaraj;** Tkalec Kata G. Bistrica 10, Cigan Jožef Črensvoci 2 srebrni kroni, Raj Štefan G. Bistrica 25. N. N. 150, Kreslin Ága roj. Zadravec Gor. Bistrica 50, N. N. G. Bistrica 6, Jožef Kramar i žena Tkalec Verona Chicago (2 doll.) 110, N. N. 6, N. N. 1 srebrni parentos, Zver Štefan z Gamilije 50, N. N. z Gomilize 10, Horvat Marko Trnje 5, Žerdin glavni nabirač Žižki 65, Raj Štefan Gor. Bistrica 40, Slov. Banka Dol. Lendava 100, Kolarič Mihael Trnje 30, Ritos Peter Črenšovci 10, Dominko Peter Chicago 42, Raj Štefan Gor. Bistrica 20, Martin Lebar Chicago 99, Gerič Štefan, Chicago (5 doll.) 277.50, Lebar Jožef Chicago 400, N. N. Chicago 500, Horvat Marija Cleveland 301, Janoš Kološa M. Soboti 50, Mirko Kejžar Maribor 100, Iz Ljubljane od društva Sv. R. Telesa dobili cerkveno opravo: 1 beli plašč, 2 opravi za ministrante, 2 korporala 2 humerala pa 1 cingulum. Interes leta 1926. 35.08 Iz nabranih penz 1000 Din. obrnjeno za povračilo duga Martinišča v Soboti. Bog plačaj.

vzrok more že meti, tak, brez vsega ne bi. Da, eti pitanje je, zakaj vse to. Da ma gde koga drugoga? — Mesec dni je že Franci pri njih, ka njemi je povedala, vse svoje skrivnosti, štere niti materi ne bi. Niti najmanjši stvari ne izpuštila. I on je poslušao z nasladi i občudüvao njo, junaško, ki za nikoga nešče. Nej bio to prvi vogrin, vsi so morali iti, vsi so obečali maščevanje. — Gde je te vzrok vsemi tomi? I ešče nemirnejši je postano Franci. Lehko ka . . . I Lehko . . . Sveti Bog, vej je to nej mogoče, malo on niti misliti ne vüpa. I če bi bila istina, istina, kak je Bog v nebesah . . . Ka te . . . ? Frnci je zažmao. Nej, več nej vüpa misliti, ue je mogeo. Živci so njemi zednim odpovedali. Hodo je brez misli poleg nje, niti zglednoti se ne je vüpa nikam. Vsešerom je vido samo njeno spodobo, njeni obraz.

Vzdignola sta se na pobočje po klanci. Tam daleč pri logi je senjala njüva hiša, kak da se je vsela med drevje i so se samo oči zglednole doli po ravnini. Iz dimnika se je zdigavao raheo čaren dim, se v mali meglicaj gübo med drevje. Za njima pa je ležala nizko pogreznjena ravnina. Meg-

Tjedenske novine.

— **Jezeroletnica sv. Vavla.** Najprilüblenejši svetnik med Čehi je sv. Vavla. Za dve leti do obslüzavali njegovo 1000 letaico. Te den šče jo posvetiti kak najbolje svetešnje. Že zdaj se je sestavo poseben odbor, šteri de vse pripravla. V odbori so tudi nešterni češki püšpeki pa več ministrov.

— **Bolgarski krao seje zaročo.** Listi so prinesli, da se te dneve zaroči bolgarski krao Boris z pricezinjov iz savojske kraljevske rodbine.

— **Razstrelbe v Touloni na Francoskom se je v tovarni za pükšeni praj vüžgalo skladišče.** Nastala je strahovita razstrelba, pri šteroj so bili trije delavci mrtvi dosta pa ranjeni. Razstrelba se je v okolici tak čütüla kak močen potres.

— **Strahovita nevihta v Bosanskom Brodi.** Minoči tjeden v tork je morao varaš Bosanski Brod presitati velko grozo i nesrečo. Nevihta je metala strehe kak da bi se deca špijala. S kolodvora je odnešena streha na 300 metrov daleč. Poškodüvana je rim. kat. cerkev Drevje je namestaj popunoma strgalo z zemle. Viher je bio tak močen, da je železnične vagonne premetavao. V okolici varaša je toča pobila vse.

— **Vküper zraščenivi dvojčeti.** V vesi Potočari v Bosniji je porodila edna mati dve deteti, šterivi sta bile vküper zraščenivi. Dete je melo dve glavi, štiri roke, pa samo dve nogi. Živelo je samo 18 vör. Odpelali so je Srebrnico v bolnico, da je bodo meli zdravniki za svoje studije.

— **Na železnici v Kamniku je ednomi delavci edno nogo odrezalo drugo pa ranilo i je žmetno, da bi mogeo ešče kda sam hoditi.**

— **Nepazlivost s puškov.** V Zvirčaj je eden mladenec čakao na divjačino z ednov starejšov puškov. Kak se je naslanjao na nji se je zmüršila i več šprihov njemi je šlo skoz roke v glavo, da siromak v nekaj minutaj mro.

la bledivasto siva se je razgrnola po poli.

„Kak lepo je“ je vzdihnola Mariška in obstanola za hip. Mrak njoj je božao vroče čelo. Tüdi Franci je obstano, kak da se je kama zamislo.

„Ali ti je dugi čas pvi nas, da si tak zamišljeni. Nikaj ne gučiš, pa tak zosagano gledaš. Ne, ka bi nam ti samo ednok vüjšeo!“ se je nasmeñnola. „Bar že zavolo mene nej! — Oj! Mišica mi je zletela v oko. Kak me peče! Čakaj, na ti robček, ka mi vzemeš vö, če boš vido.“ Nagnola se je k njemi, dotekno se je z roko njenoga obraza i se zagledao v njene oči.

„Na, jemlji, ka me gledaš . . .“ se je smehljala.

„Ne maš kaj? Vidila je rdečico njegovom lici, roke so se njemi pobešile i sklonio je pogled.

„Ja . . .“ se je obrno.

„Ka mi ne boš vö jemao?“

„Ne mrem.“ Videla je, kak je šo shrušen brez reči, kak bi napravio velki greh i šče pobegnoti pred njim na konec sveta, da bi se skrio samomi sebi i vzemi, da ga nebi nihče več vido.

V cerkvi pa je vdaro zvon i razlejalo se je brnenje po ravnini, štelov breg pa se tam odbijalo navzdol i sililo v klance. (Dale).

Navodila za občinske volitve.

Pravico voliti majo: vsi možki, naši državlani, so dovršili 21. leto starosti i prebivlejo konči 6 mesecev v ditičnoj občini, če tudi nema mogoče v tistoj občini domovinske pravice. Vsi tej, morajo biti vpisani v volilni imenik, da dobijo pravico voliti.

Izvoljeni smejo biti za občinske odbornike i namestnike: vsi tisti, šteri majo pravico voliti i so dopolnili 24 leto starosti pa prebivlejo nej menje dve leti v tistoj občini.

Izvoljeni nesmejo biti i nemrejo kandidirati: 1. Občinski nameščenci dokeč so v občinskoj službi. 2. Uradniki, šteri neposredno vršijo nadzorstvo nad občinskovo upravov. 3. Osebe, štere so bile najmenje dva meseca pred prvov razgrnitvijov volilni imenikov občine dužne povrniti kakše plačilo. 4. Osebe, štere so ne položile računov od tistoga imetja, štero njim je občina zavüpala.

Niti voliti, niti izvoljeni nesmejo biti: 1. Tisti, šteri so obsojeni zavolo hüdodelstva pa po zakoni zavolo obsodbe ešče nemajo te pravice. 2. Tisti, šteri so obsojeni zavolo kraje, poneverbe, znoritvi, gülenja, kodišivanja, vlačügarstva, zape-lavanja, dokeč ne minejo tri leta po prestanoj ali zastaranoj kaštigi. 3. Tisti, šteri so pred policijskim nadzorstvom, tutorstvom, v konkurzi (na boben prišli) šteri so stopili brez zakonitoga dovoljenja v službo kakše druge države.

Kelko občinski odbornikov se voli?

Občine do 499 prebivalcov volijo 7 odbornikov i 3 namestnike; občine od 500—999 prebivalcov, volijo 9 odbornikov i 4 namestnike; občine od 1000—1999 prebivalcov, volijo 17 odbornikov i 17 namestnikov; občine od 2000—4999 prebivalcov, volijo 25 odbornikov i 25 namestnikov. Prebivalstvo se računa po zadnjem lüdskom štetji.

Voli se po kandidatni listaj i s kroglicami.

Kandidatne liste morajo biti izpostavljeno natenko po formi, ki jo izda velki župan in mora nositi pečat velikoga župana. Tej obrasci se dobijo pri srezkom poglavarstvu ali pa pri našem tajništvu v Soboti i košta 1 dinar.

Kandidatne liste se morajo najkasnej v 10 dnevaj po tistom kak so bili volilni imeniki pravomočno razgrnjeni (gda so reklamacije že zvršane) vložiti pri srezkom poglavarstvu.

Kak se sestavljajo liste, objavimo v prihvdnjoj številki naši novin. Što bi šteo že prle kaj pitati, naj se javi v tajništvu naše stranke v Soboti. Što bi pa rad pismeno zvedo, naj priloži znamko za odgovor.

DIJAŠKO POLJE.

Trodnevni peš izlet po Goričanskem S. K. A. D. „Zavednosti“ od 26. do 29. julija.

(VIII. del.)

Ko smo bili prepričani, da bo najbolje se držati pregovora: Pomagaj si in Bog ti pomore! — smo tudi tako začeli. Zaloge naprej! Pri kosilu smo bili zelo glasni. Hm! Kajne „kontraš“?

Kmalu smo pozabili na vse in minila nas je potrtost i resnoba. A nismo pa pozabili, kdo da smo in kaj da imamo s seboj. Postali smo zopet veseli, iznajdljivi kakor vedno. Eni so šahirali in kibicirali, drugi pa si ogle-dovali cerkev in poskušali orglje. Nazadnje pa je pograbil vsak za svoj instrument in zagodli smo, da je bilo veselje. Kmalu smo imeli okrog sebe gručo radovgdnežev: otroci, dekleta, ženske i drugi. Proti koncu smo se že tako sprijaznili z gledalci, da smo godli in peli vsi zajedno. — „Nekdo pa skozi okno gleda, vidiš?“ — „Ahmm!“ (?) — Pozabili bi skoraj, da še isti dan moramo priti domov. Če nas ne bi vabila naša lepa raven-ska in dolenska polja, nem vem, če bi dosegli svoj končni cilj.

Okrog dveh je bilo, ko smo se ločili od sv. Sebeščana. Zopet na dve strani. Dva sta jo popihala na bližnjo postajo. Nas 11 pa je marširalo med veselimi petjem proti Vaneči. Pot do Vaneče je bila bolj pusta. Pač pa smo mogli prevezovati prtijago (?) Nesrečni pedagog jo je spet polomil!

Na vanečkom bregi smo proti pričakovanju zagledali bogojansko novo cerkev, ki se vidi cela z zapadne strani. Mi, ki imenujemo bogojansko cerkev za „našo“, smo je bili veseli. Lepo se pa vidijo tudi Soboti, Martijanci, malo tudi Püconec, Moravci, Tešanovci.

Od Vaneča smo jo mahnili po bližnici proti Sebeborcam.

Kakšno senzacijo smo vzbujali šele v Sebeborcih, je pa kulminacija vsega. Koliko smo imeli še rezerviranih šal za izlet, smo jih menda vse iztresli v Sebeborcih. Bile so gotovo tudi najbolj prigodne! Ko korakamo po vasi, se zaleti pes v enega, ki je bil slučajno iz B. — a kibic prve vrste! Ta ga pa nahruli: „Ali me ne poznaš, vej sam pa jaz iz B. . . ?“ In res, pes ga je razumel! Drugič se ni več vanj zaletaval, temveč v Črenšovčara. Vsi v smeh, da smo kar pokali.

Po vasi smo godli ves čas, da so ljudje kar vrel na cesto. Nekje v sredi vasi smo se ustavili in njim zagodli, da so bili kar veseli. — Zopet na koncu vasi smo jim zagodli za slovo in kot plačilo za spremljevanje. Da radovedni Sebeborčarje ne bi zvedeli še isti dan, kdo da smo bili, pa nič ne dvomimo.

Da bi čim prej dospeli domov in da bi nam še preostajalo vsaj nekoliko časa za — eventualne — zadržke, smo bili primorani iti med njivami do Gornjih Moravec. (Sledi.)

Slavno občinstvo!

Z ozirom na jesensko sezono dovoljujem si naznaniti Vam, da sem se preskrbel v moji delavnici z jesenskimi in zimskimi damskimi ter deklüškimi plašči.

V zalogi imam plašče lastne izdelke, kakor tudi moderne dunajske izdelke.

Cene zmerne! Blago trpežno!

Z odličnim spoštovanjem:

KARL KUKEL, krojač
MURSKA SOPOTA, Cerkvena ul. št. 173.

Preklic.

Podpisani obžalujemo, da smo 11. IX. v Novinaj objavili nelojalnost g. učitelja v Mačkovskoj šoli. V ništerni točkaj smo bili slabo informirani od strani dece. G. učitelj so nej bili na sokolskoj tomboli in tudi so nej sokol, kak so to sami pravili, druga stvar je vredi. Prosečka ves i Mačkovci 2. X. 1927: **Prizadeti starišje.**

Preklic.

Podpisani preklicem žaljive besede s šterimi sem sramotno napadno v nedeljo 2. okt. v gostilni Domjan Štefana v navzočnosti številnih gostov g. Miholic Ivana. Obžalujem to moje dejanje in se zahvaljujem da me je ne šou tožit.

Dokležovje, dne 3. oktobra 1927.

LOPERT FRANC, mlinar.

GOSPODARSTVO.

Gospodarski pomen jabočnice. Iz jabok i hrušk se dobi zdrava i dobra pijača imenovana jabočnica ali gruškovnica. Pri nas v Prekmurji se v malo šteri krčmi dobi jabočnica i či se tudi dobi, je skoro ne za piti. Pri nas se ta pijača jako malo ceni. — V drugi državaj je nikelko inači. Pred dobrimi devetimi letami sem būo z ednov bougšov družbov blūzi blatnoga jezera na Vogrskom i smo prišli v edno dobro krčmo na okrepčilo. Naš finančni minister je pravo, ka bomo pili najbogše vino, ka ga premorejo. Pa ešče ne povedao te reči, je že stao liter čiste rumene pijače, kak zlato sunce pred nami. Po koštanji smo ugi-bali kakšo vino je to. Jaz sem pravo ka je tokajsko, drugi da badačonjsko itd. Nazadnje pa pride krčmar i pravi, da je to čista jabočnica, štera je zrasla v njegovom sadovnjaki. Pa ne, da bi kakši zagriženi demokrat pravo, ka sam madžaron, ka hvalim madžarski pridelek. Šteo sam, da Čehi, Nemci i Belgijci tudi poznajo gospodarski pomen jabočnice. Ne služi njim samo kot dobra domača pijača, nego dobi-jo za njo lepe peneze. Neki zdravnik priporoča dobro jabočnico posebno za tiste, šteri morajo dosta sedeti. Pravi, ka dobra jabočnica pomaga prebavlati i čisti krv. Jaz nesam pivec. Či pa že što nemre biti brezi pijače, bi pa bilo stokrat bokše, či bi na mesto zmrdlive žganice pīlo dobro jabočnico. Mi pravimo, ka Štajarci i Kranjci šnopsajo. Tudi mi Prekmurci smo ne dosta bokši. Žganje slabi človeške moči, razjeda dūšo i zamori človeški razum. Kelko nesreč napravi, kelko verstev vniči i kelko hūdodelstva napravi, ta smrdliiva žganica. To vidimo skoro vsaki den. Dosta našega lūdstva je pa za vse to slepo i si ništerni skopa rani grob. Pomislimo, ča ne pijemo zato, ka bi se kotali pijani, nego zato, ka si pogasimo žejo i okrepčamo telo. Pravimo, ka krava nema pameti. Pa li nede več pila, kak je potrebna.

Ka moremo napraviti pred mletjem i kučenjen sadja. I. Či ščemo meti dobro in stalno jabočnico moremo vse sadje, štero je gnilo i že začnolo gniliti, odstraniti. Štero je čisto gnilo se spolaga svīnjam, drugo se pa izreže. To pa zato, ka takši mošt ostane kaoni, bridki i nestalen. Drū-

gič je potrebno, da se jaboka operejo. Jaboka so lejko visila blūzi prašne ceste ali smo je stepali na zamazana tla: vsa ta nesnaga pride v mošt i napravi različne betege, či se jaboka ne operejo. Ništerni pravijo, ka či se jaboka perejo, da te postane jabočnica vodena, to pa tudi ne drži. Tretjič je potrebno, da jaboka med sebov zmešamo. Kelkokrat smo že vidili, da so sladka jagoka dala jako sladki mošt ali takši mošt se ne mogeo s čistiti i je postao čaren. Zato mešajmo sladka jaboka z kisilimi i bo vse dobro. Vse to nam pa nikaj nede pomagalo, či mošt naljemo v nečisti lagev ali sod. Da lagev spraznimo, ga moremo včasi oprati, ne pa, kak ništerni delajo, da lagev pūstijo do jeseni zamazani i da nūcajo, te idejo prat. To je prava kuga za gospodarja, kak demokratska stranka za Slovence.

Kučenje ali mlenje sadja. Prinas se največ sadja pše v stopi ali ga v kopanjaj kučemo z posebnimi bati. To delo je jako mūdno pa za jabočnico najbokše zato, ar ne pride vkūper z železom. V drugi krajaj i tudi prinas se že nahajajo mlini za drūzganje sadja. S temi mlini se delo zvrši hitro. Majo pa to slabo lastnost, da sadje pride v dotiko z železom. Če so pa te deli rjavi, — kak sam največ takši mlinov vido pri nas — pa jabočnica postane čarna. Zato so takši mlini za lūdi, šteri lūbijo čistost i majo tudi zato potreben čas. Takši stroj (mašin) se more po vsakom drūzganji z čisto mrzlo vodo oprati i železne dele z vazelinom namazati. To pa je za nas mūdno i drago. Zato se mi držimo stare navade, stope i kopanje. Da je sadje zmleto ali skučene, pride na vrsto prešanje. Ništerni pūstijo zmleto sadje do 24 vōr stati v kada, da tam začne vreti. Pri tom nam pa preti nevarnost. Tū pridejo kcoj oetne glivice. — To so male živalice, štere povzročijo, ka se mošt spremeni v jesi. — Takše glivice najraje pridejo pri grūškovnici, pa tudi pri jabočnici ne dosta bogše. Ka smo povedali za stroje, to vala tudi za preše naj boukše je, če mi prešamo z lesenov prešov. Tudi to pa moremo držati čisto, ar inači je naše delo i trūd zobstonski. Te navodil se držimo, ar je v hasek vsakoga gospodarja, šteri ma samo malo brige do sada.

(Dale sledi.)

Ocene:

Zrnje: 100 kg. (metercent) pšenice 300 Din., žita 290 Din., ovs 200 Din. kukorice 230 Din., ječmena 190 Din., hajdine 300 Din., prosa 290 Din. Živina: Govenska v Ljubljani kg., 8—10 Din., teoci 12— Din., svinje 15—17 Din. Krma: Sena 50—60 Din., slame 40—60 Din. metercent.

Borza:

1 Dolar 56 Din 25 par, Schiling 7 D 95 p. Čehoslovaška krona 1 D. 67 p., Nemška zlata marka 13 D. 50 p., Francoski frank 2 D. 20 p., Švicarski frank 10 D. 93 Taljanska lira 290 D.

Mali oglasi.

Sodarske

pomočnike sprejme pri prosti hrani, stanovanju in perilu FRANC REPIČ, sodar v Ljubljani, Kolizejska cesta 18.

Samostalno podporno društvo „SVETI KRIŽ“ v Chicagi Ill.

je jako dobro za prekmurske Slovence i Slovenke. V društvo se sprejmejo moški od 16. do 50., ženske pa od 16. do 45. leta. Vstopnina eden dolar pri sprejemi v društvo, mesečna plačila za društvo eden dolar. Za to plačilo dobi vsaka kotriga ob priliki betega vsaki den eden dolar podpore, za smrtino pa 500 dolarov. Kotrig ma 300, gotovščine 12,000 dol. Seje se vršijo vsako drugo nedelo v meseci popoldne ob dvema vōroma na No 1802 S. Racine Ave.

Odborniki so: predsed.: Štefan Ros, podpredsednik: Ignac Krapeč, nadzorni predsed.: Ignac Markoja, tajnik: Štefan Hozjan 2049 W. Coulter Street, podtajnik: Martin Horvat, blagajnik: Štefan Jakšič, paziteo beteznih: John Hanc, računovoditel: Matjaš Grūškovnjak i Toni Balažic, paziteo društva: Štefan Kelenc.

Podpirajte i čitate „NOVINE!“

Vsakovrstne sirove kože

 kupuje po najvišji dnevni ceni
Franc Trautmann
Murska Sobota
Cerkvena ulica 191.

Naročnina ino oglasi se sprejema-jo za „Novine“ pri

I. HAHN trgovina s papir-jem, s pisarniš-kimi in šolskimi potrebščinami. Prekmurska tis-karna v Murski Soboti.	ERDŐSI BARNABAŠ trgovci z papi-rom igračkami v Murski Soboti št. 180. poleg rim. kath. cerkvi ino bivše pošte.
---	--

? Največje ve-selje otrokom ?

so igračke, katere po zelo nizki ceni

in v veliki izbiri n. pr. kangle za polivanje, vedra, obroče, hinte, peresne veternece, grablje, lopate, žoge, čige, vozičke ter razne figure iz celuloida in gumija itd. dobite pri

Erdősy Barnabaš,

trgovcu s papirjem in igračkami v M. SOBOTI, Cerkvena ulica.

KMETIJA

z vsem gospodarskim orodjem se da na več let s polovine vsega pridelka. Potrebne štiri delovne moči in 2 do 3 tisoč Din. za nakup živine. Poizvedeti pri **ANA MAJARIČ** CVEN p. LJUTOMER.

RAZGLAS.

o javni ofertalni licitaciji za popravilo nasipov a) na potoku Ledave km. 46'8—47'5, srez Murska Sobota, b) na potoku Ledava km. 7'840—9'360, srez Dolnja Ledava in c) na Lendavi km. 20.04—29.760, srez Dolnja Lendava.

Na osnovi členov 86—98 zakona o državnem računovodstvu z dne 27. junija 1921. in njegovih sprememb in dopolnitev in pravilnika z dne 18. novembra 1921. razpisujem javno ofertalno licitacijo za zgoraj navedena popravila s proračunanimi vsotami a) Din 46.625,—, b) Din 27.217'51 in c) Din 66.765 in sicer

za popravila pod a) v četrtek dne 27. oktobra v pisarni srezkega poglavarja v Murski Soboti

za popravila pod b) in c) v petek dne 28. oktobra v pisarni sreskega poglavarja v Dolnji Lendavi

obakrat ob 11. uri dopoldne.

Vsi podatki, pogoji, načrti, proračun itd. so interesentom na razpolago v uradnih urah pri Velikem županu mariborske oblasti soba št. 52 in pri sreskih poglavarjih v Murski Soboti oziroma Dolnji Lendavi.

Pismene ponudbe, opremljene s kolekom za 100 Din (eventualne priloge s kolekom od 5 Din za polo) se morajo vložiti najkasneje za popravilo pod a) do enajstih na dan 27. oktobra pri sreskem poglavarju v Murski Soboti, za popravilo pod b) in c) — vsako posebej — do enajstih na dan 28. oktobra pri sreskem poglavarju v Dolnji Lendavi v zapečatenih zavitkih z znanjo označbo: »Ponudba za popravilo nasipov na potoku Ledava km. 46'8—47'5 (ozioroma km 7.484—9.360, km 29.04—29.760) ponudnika N. N.« neposredno predsedniku komisije po ponudnikih samih ali pa njihovih pooblaščenih zastopnikih.

Vsak ponudnik mora v ponudbi izrečno izjaviti da v celoti pristaja na dražbene pogoje ter mora položiti kavcijo 5% (ali 10%, če je tujdržavljan) ponujeno vsoto.

Kavcija se mora položiti pri blagajni pristojnih davčnih uradov, delegacija ministristva financ v Ljubljani ali pa okrajnega finančnega urada v Mariboru najkasneje do desetih na dan licitacije bodisi v gotovini, bodisi v vrednostnih papirjih ali pa z garancijskih pismih, izdanih po denarnem zavodu v smislu čl. 24. pravilnika za izvrševanje odredb iz odd. „B pogodbo in dobavo“.

Obenem s ponudbo, toda posebej je treba predložiti predsedniku komisije potrdilo davčnega urada, opremljeno s kolekom od 20 Din, da so plačani vsi davki. Prispelih ponudb komisije ne odpira in ne sprejema, če ni predložil dražitelj po zakonu o drž. rač. komisiji dokazil o položeni kavciji, o plačanem davku, o podjetniških sposobnostih in potrdilo o prijavi svojega podj. posla za tekočo leto.

Brzjavno priobčenih, kasneje prispelih, nejasnih ali takih ponudb, zaradi katerih bi se morali izpremeniti pogoji za licitacijo se ne jemlje v poštev, ampak se jih odkloni.

V Mariboru, dne 16. septembra 1927.

Veliki župan: Dr. SCHAUBACH, s. r.